

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Maklári Iván Ügyvédi Iroda (**fél címe.**, ügyintéző: dr. Maklári Iván ügyvéd) által képviselt felperes neve(**felperes címe.**) felperesnek, a Dr. Kaszai Csaba Ügyvédi Iroda (**fél címe.**, ügyintéző: dr. Kaszai Csaba ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve(**I. rendű alperes címe**) I. rendű, dr. Szirtes Csongor ügyvéd (fél címe) által képviselt II.rendű alperes neve(**II.rendű alperes címe**) II. rendű és III.rendű alperes neve(**III.rendű alperes címe**) III. rendű alperesek ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. december 5. napján meghozott 54/Cs.P.21.763/2013/38. számú ítélete ellen a II. és III. rendű alperesek részéről 39. sorszám alatt, a felperes részéről 40. sorszám alatt, az I. rendű alperes részéről 41., 43. és 44. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és a felperes tulajdonszerzésének arányát 871/5000-re leszállítja, ezt meghaladóan a felperes tulajdoni igényét elutasítja.

Az elsőfokú ítélet földhivatali megkeresést tartalmazó rendelkezését akként módosítja, hogy a felperes javára 871/5000 illetőség erejéig kell a tulajdonjogot bejegyezni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének az I. rendű alperes viszontkeresetét elutasító, az alpereseket leletezés terhe mellett egyetemlegesen 43.200 (Negyvenháromezer-kétszáz) forint csatlakozó fellebbezési illeték lerovására, valamint az alpereseket 100.000 (Százezer) forint perköltség fizetésre kötelező rendelkezését mellőzi és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek egyetemlegesen 761.835 (Hétszázhatvanegyezer-nyolcszázharmincöt) forint összesített elsőfokú, a korábbi másodfokú eljárásban felmerült másodfokú, illetőleg felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 41.275 (Negyvenegyezer-kétszázhetvenöt) forint elsőfokú és a korábbi másodfokú eljárásban felmerült másodfokú perköltséget.

A külön felhívásra az államnak fizetendő eljárási illetékből a felperes által fizetendő illeték összegét 577.922 (Ötszázhetvenhétezer-kilencszázhuszonkettő) forintra, az alperesek által egyetemlegesen fizetendő illeték összegét 96.211 (Kilencvenhatezer-kétszáztizenegy) forintra felemeli.

A külön felhívásra az államnak fizetendő feljegyezett fellebbezési illetékből a felperes által fizetendő illeték összegét 314.269 (Háromszáztizennégyezer-kétszázhatvankilenc) forintra, az alperesek által egyetemlegesen fizetendő illeték összegét 52.311 (Ötvenkétezer-háromszáztizenegy) forintra leszállítja, és kötelezi a III. rendű alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 36.000 forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

A felperest 700.843 (Hétszázezer-nyolcszáznegyvenhárom), az alpereseket pedig egyetemlegesen

116.657 (Száztizenhatezer-hatszázötvenhét) forint le nem rótt felülvizsgálati illeték megfizetésére kötelezi külön felhívásra az államnak.

Az elsőfokú ítéletet ezt meghaladóan helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg egyetemlegesen az alpereseknek 122.028 (Százhuszonkétezer-huszonnyolc) forint, a II., III. rendű alpereseknek szintén egyetemlegesen további 4.842 (Négyezer-nyolcszáznegyvenkettő) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a bíróság az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 54.121 (Ötvennégyezer-százhuszonegy) forint másodfokú perköltséget.

A felperest 347.384 (Háromszáznegyvenhétézezer-háromszáznyolcvannégy) forint, az I. rendű alperest pedig 176.281 (Százhetvenhatezer-kétszáznyolcvanegy) forint le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére kötelezi külön felhívásra az államnak.

Kötelezi a bíróság a II., III. rendű alpereseket, hogy 8 napon belül – leletezés terhe mellett – rójanak le egyetemlegesen további 62.194 (Hatvankétezer-százkilencvennégy) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével annak tűrésére kötelezte az alpereseket, hogy az ... külterület 0853/4. hrsz. alatt felvett, természetben az ..., ... fekvő ingatlan 841/3682 hányada tekintetében a felperes tulajdonjoga élettársi vagyonszövetség jogcímén, tehermentesen az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre kerüljön. Kötelezte a bíróság az alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 100.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a bíróság a felperes keresetét, és az I. és III. rendű alperes viszontkeresetét elutasította. A feljegyzett eljárási illetékből a felperest 529.000 forint, alpereseket egyetemlegesen 80.000 forint államnak külön felhívásra történő megfizetésére kötelezte. A feljegyzett fellebbezési illetékből a felperest 334.100 forint, az alpereseket egyetemlegesen 68.500 forint államnak külön felhívásra történő megfizetésére kötelezte. Kötelezte a bíróság az alpereseket, hogy 15 napon belül, leletezés terhe mellett, egyetemlegesen rójanak le az iratoknál 43.200 forint csatlakozó fellebbezési illetéket. Felkérte a bíróság az ...i Körzeti Földhivatalt, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően az ... külterület 0853/4. hrsz. alatt felvett ingatlan 841/3682 hányada vonatkozásában, a jelen per feljegyzésétől függő hatállyal a II. rendű alperes javára bejegyzett és korábban a III. rendű alperest megillető tulajdonjogot törölje és a felperes tulajdonjogát, élettársi vagyonszövetség címén tehermentesen jegyezze be.

Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás szerint a felperes 1996-ban élettársi kapcsolatot létesített néhai ...**val**, az I. rendű alperes édesapjával. A néhai 1997. január 9-én megkötött adásvételi szerződéssel megvásárolta az ... külterület 0853/4. hrsz. alatt felvett, természetben ..., ... fekvő 450 m² területű szántó művelésű ágú ingatlant (a továbbiakban: perbeli ingatlan). Az ingatlan vételára 1.200.000 forint volt, melyet a néhai az élettársi kapcsolat kezdetén meglévő különvagyonát képező ingatlan értékesítéséből befolyt 5.000.000 forintból fizetett meg. Az ingatlanon egy egyterű, kizárólag nyári tartózkodásra alkalmas felépítmény volt. Az élettársak 1997 tavaszán kezdték meg a felépítmény felújítását, illetőleg bővítését és 1997 októberében beköltöztek az ingatlanba, de a bővítési és tereprendezési munkák ezt követően is folytak. A perbeli ingatlannal együtt birtokba

vették, az időközben az I. rendű alperes által megvásárolt szomszédos 0853/9. hrsz.-ú ingatlant (a továbbiakban: telekingatlan) is. Az építési munkákat a 8 órás munkaviszonyával felhagyó ... irányította. A munkák keretében újjá építették az épület tetőszerkezetét, az épületet egy toldalékkal bővítették, melyben egy pince és egy konyha került kialakításra. Az épület főút felé eső oldalán a meglévő teraszt beépítették, itt fürdőszobát és WC-t, a szigeteléssel ellátott tetőrészben pedig hálószobát és gardróbát alakítottak ki. A vízellátás érdekében a pincében kutat fúrtak, csatornázták az épületet és megoldották az épület áramellátását is. Az épületben cserépkályhát építettek. Az időközben elvégzett munkákra az 1997 májusában elkészült tervek alapján, csak 1997. december 10. napján kapták meg az építési engedélyt. Az épületet 1998-ban dryvit szigeteléssel és vakolással látták el, az ingatlanokat körbekerítették, azokon kaput építettek. Az ingatlanokon tereprendezést végeztek, majd egy faház szerkezetű fészert is kialakítottak. Az így kialakított felépítmény rendeltetésének megváltoztatására az építésügyi hatóság 2002. szeptember 11-én engedélyt adott.

A néhai 2002. november 1. napján elhalálozott. Hagyatékát az illetékes közjegyző törvényes örökösének, az I. rendű alperesnek adta át. Az I. és II. rendű alperes 2006. július 21. napján kölcsönszerződést kötött, amely alapján a II. rendű alperes 10.000.000 forint kölcsönt nyújtott az I. rendű alperesnek abból a célból, hogy a perbeli ingatlanon fennálló tartozást az I. rendű alperes törlessze. A kölcsön biztosítékeként a felek mindkét érintett ingatlanra 15.000.000 forint és járulékai erejéig jelzálogjogot alapítottak. Az I. rendű alperes 2006. július 24-én adásvételi szerződést kötött a III. rendű alperessel, amelyben a perbeli és a 09-es hrsz.-ú ingatlant 10.000.000 forint ellenében eladta a III. rendű alperesnek. A szerződésben rögzítették, hogy az ingatlanokat szíveségi lakáshasználat jogcímén lakják, de az I. rendű alperes kötelezte magát, hogy azt 60 napon belül kiürített, tiszta és megtekintett állapotban a vevő birtokába adja. Az I. rendű alperes a pénzügyi intézménynél fennálló tartozását előtörlesztette, így az ... Bank korábban bejegyzett jelzálogjoga törlésre került. A II. és III. rendű alperesek között 2012. július 2. napján létrejött szerződés alapján a földhivatal a II. rendű alperes tulajdonjogát és a III. rendű alperes jelzálogjogát törölte, egyben perfeljegyzéstől függő hatállyal a III. rendű alperes tulajdonjogát tehermentesen bejegyezte.

Az ügyben az első elsőfokú eljárást lefolytató bíróság a 4.P.23.565/2006/42. sorszám alatt ítéletet hozott, melyet azonban a Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.576/2011/8. számú részítéletével részben megváltoztatott, és a felperes tulajdonjog bejegyzés iránti kereseti kérelmét elutasította. A felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem alapján a Kúria a Pfv.I.20.734/2012/5. számú végzésével a jogerős részítéletet, valamint az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit – a nem fellebbezett részét nem érintve – hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben új eljárásra, új határozat hozatalára utasította.

A felperes a megismételt eljárásban előterjesztett végleges keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a perbeli ingatlanon végzett ráépítés jellegű munkák eredményeként őt, élettársi közös vagyon jogcímén az ingatlan tulajdonjogának 57/100 hányada illeti meg. Kérte annak tűrésére kötelezni az alpereseket, hogy tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre kerüljön. Az I. és III. rendű alperesek, valamint a III. és II. rendű alperesek között létrejött adásvételi, illetőleg vagyonmegosztást tartalmazó szerződések vonatkozásában előadta, hogy azok az őt megillető tulajdoni hányadok átruházása erejéig jogszabályba ütköznek, így semmisék. Így az Inyvtv. 62. §-ának (1) bekezdés a) pontja és 63. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján nincs akadálya annak, hogy tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba tehermentesen bejegyzésre kerüljön. A telekingatlanon végzett beruházások alapján jogalap nélküli gazdagodás címén kérte továbbá az I., II. rendű alperesek egyetemleges kötelezését 743.308 forint tőke és késedelmi kamata megfizetésére. A III. rendű alperessel szemben jognyilatkozat pótlása iránt előterjesztett kereseti kérelmét nem tartotta fenn.

Az alperesek a pontosított kereset elutasítását kérték, vitatták annak jogalapját és összezszerúségét is. Előadták, hogy az örökhagyó különvagyonából vásárolta a perbeli ingatlant, azon azonban ráépítés jellegű munkák elvégzésére nem került sor, a beköltözéshez szükséges kisebb, mintegy 1.500.000 forint értékű felújítási munkákat pedig az örökhagyó különvagyonából fedezte. A III. rendű alperes előadta, hogy az ingatlan-nyilvántartásba bízva, jóhiszeműen vásárolta az ingatlant. Az I. rendű alperes vitatta, hogy a néhain kívül, a felperes bármilyen összeget fordított volna a beruházásokra. Kétségbe vonta továbbá azt, hogy a beruházások a felperes által állított terjedelemben elkészültek volna, illetőleg azt is, hogy azok a forgalmi értékben bármilyen értékelkedést idéztek volna elő. Vitatták a beruházások elvégzését a II. és III. rendű alperesek is, arra is hivatkoztak, hogy a tereprendezési munkálatok tulajdoni jogi igényt nem alapozhatnak meg. A II., III. rendű alperesek a jogalap nélküli gazdagodás vonatkozásában az ezzel kapcsolatos igény elévülésére hivatkoztak, valamint arra, hogy a III. rendű alperes vételár ellenében vásárolta az ingatlant, így nyilvánvalóan nem jutott vagyoni előnyhöz. Az I. és III. rendű alperesek viszontkeresetükben a telek ingatlan birtokukba bocsátása iránt terjesztettek elő kérelmet a Ptk. 192. és 193. §-ára alapítva.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte, vitatta annak jogalapját.

Ítéletének indokolásában az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a Kúria fűlvizsgálati végzése értelmében a korábbi elsőfokú ítéletnek az I. és a III. rendű alperes perbeli ingatlan kiürítésére vonatkozó viszontkeresetét elutasító rendelkezése fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett, így a megismételt eljárás tárgyát nem képezi. A felperes tulajdonjog megállapítása iránti kereseti kérelme vonatkozásában a Pp. 123. §-ára utalással kifejtette, hogy erre a megállapításra a felperes, alperesekkel szembeni jogainak megóvása érdekében nincs szükség, mivel a felperes egyúttal marasztalási, bejegyzési kérelmet is előterjesztett. A felperes tulajdoni igénye vonatkozásában az alapeljárásban, illetőleg a megismételt eljárásban meghallgatott tanúk vallomása alapján megállapította, hogy a felperes személyes előadása szerinti műszaki tartalmú építkezés megvalósult a perbeli ingatlanon. A megismételt eljárásban beszerzett, és aggálytalan szakvélemény alapján az ingatlan forgalmi értéke 2002-ben 9.205.000 forint volt, míg a beruházás hiányában változatlanul 1.200.000 forint lett volna. A két ingatlanra a feltöltés és a támfal építés költségét 708.075 forintban, míg a többi épületen végzett munkák ellenértékét 5.946.744 forintban állapította meg. Így tehát az elvégzett beruházások az ingatlan forgalmi értékét 8.005.000 forinttal növelték meg, amely a 2002. évi forgalmi érték 87%-a. A Kúria végzésére utalással kifejtette, hogy a beruházás költségeiből 3.800.000 forintot a néhai különvagyonából fizetett, míg az ezt meghaladó költségeket az élettársak vagyonszösség terhére egyenlítették ki azzal, hogy egyenlő volt a hozzájárulásuk aránya. E körben az alapeljárásban hozott ítélet indokaira utalt. A 8.005.000 forintos értékelkedésből a 3.800.000 forintos néhai különvagyoni ráfordítást levonva, 4.205.000 forintot tekintett az élettársak közös vagyomból való költsékezésének, aminek fele, vagyis 2.102.500 forint illeti meg a felperest. Ez az ingatlan teljes forgalmi értékének 841/3682 hányada, azaz 22,84%-a. A perbeli ingatlanból tehát ilyen mértékű tulajdoni hányad lett a felperes ingatlan-nyilvántartáson kívül tulajdona a Ptk. 578/G. §-ának (1) bekezdése alapján.

A Kúria döntésére utalással megállapította, hogy a II., III. rendű alperesek nem tekinthetők jóhiszemű szerzőknek. Mindezek alapján a Ptk. 116. §-ának (1) bekezdése alapján a felperesi tulajdonjog bejegyzésének tüzésére kötelezte az alpereseket. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

A jogalap nélküli gazdagodás iránti követelést azért utasította el, mert a telekingatlanon a

terepfeltöltéssel, kerítés és támfal építéssel létrehozott értéknövekedést az I. rendű alperes öröklés címén megszerezte, aki azonban az ingatlan értékesítésével a felperes terhén szerzett gazdagodástól elesett. A meg nem lévő gazdagodás visszatérítésére pedig nincs lehetőség.

Az ítélet ellen a felperes és az alperesek is fellebbeztek.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján. A tulajdonjogi igénye vonatkozásában sérelmezte a tulajdonjog megállapítására irányuló kérelmének elutasítását. Kifogásolta a tulajdonszerzés megállapított arányát, mivel a 8.005.000 forintos értéknövekedést elfogadva, az örökhagyó 3.800.000 forintos különvagyoni ráfordítását nem bizonyították az alperesek a perben, a felperes viszont bizonyította a 2.264.400 forint különvagyoni ráfordítását. Mindent egybevéve, $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonszerzésének megállapítását kérte. A jogalap nélküli gazdagodás iránti kérelmének elutasítását sérelmezve előadta, hogy az I. rendű alperes már életében gazdagodott, számolnia kellett a hagyatéki hitelezői igénnyel. A gazdagodástól az ingatlan értékesítésével nem esett el, ezért 743.308 forint gazdagodásért a III. rendű alperessel egyetemlegesen felel. Sérelmezte a perköltség megállapítását is, mert a pernyertesség és pervesztesség arányának meghatározása téves volt. A felperes tulajdoni igényének pertárgy értékét 4.200.000 forint helyett 5.800.000 forintban, a jogalap nélküli gazdagodás körében a pertárgy értéket 743.308 forint, helyett 4.000.000 forintban határozta meg. Helyesen – ehhez hozzáadva az 350.000 forint meg nem határozható pertárgyértéket – összesen 5.293.308 forint lenne a pertárgyérték. Az előző másodfokú határozatban meghatározott 17%-os pernyertesség nem számít és az elsőfokú bíróság a Kúria határozatában meghatározott perköltséget is figyelmen kívül hagyta, a szakértői díjról nem rendelkezett, kérte, hogy a másodfokú bíróság alkalmazza a Pp. 81. §-ának (2) bekezdését. A II. fokú tárgyaláson fellebbezési kérelmét akként pontosította, hogy a megváltozott pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelő perköltség igénye van.

Az I. rendű alperes az ítélet akkénti megváltoztatását kérte, hogy a bíróság teljes egészében utasítsa el a felperes keresetét és a viszontkeresetének adjon helyt. Lényegében az elsőfokú eljárásban előadott indokaira hivatkozott.

A II., III. rendű alperesek szintén az ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítását és perköltségben való marasztalását kérték. Előadták, hogy a beruházás műszaki tartalmát kizárólag a felperes előadása támasztja alá, a megismételt eljárásban új bizonyíték nem merült fel. Téves az ítélet azon kitétele, hogy e körben az alpereseknek kellett ellenbizonyítást folytatni és téves az is, hogy a beruházásokat teljes egészében vitatták volna az alperesek, hiszen ők csak az I. rendű alperes által elismerten túli egyéb építkezések tényét vitatták. Előadták, hogy ami megépült, azt kizárólag az örökhagyó vagyonából finanszírozta, aggályosnak tartották a szakvéleményt, ebből következően pedig helytelen a bíróság tulajdoni hányadra vonatkozó számítása. A III. rendű alperes nem volt rosszhiszemű, jóhiszeműségének bizonyítására kérték ... és ... tanúk kihallgatását, ezt az elsőfokú bíróság elutasította, az ítéletben azonban ezt nem indokolta, ez mindkét vonatkozásban eljárási szabálysértést jelent. Kétségbe vonták, hogy az egyenlő arányú szerzés bizonyítást nyert volna. A fellebbezési értéket 1.324.770 forintban határozták meg.

A felperes fellebbezése alaptalan, az I., II. és III. rendű alperesek fellebbezései részben megalapozottak.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Kúria Pfv.I.20.734/2012/5. sorszámú végzése alapján, a felülvizsgálat tárgyát kizárólag a felperes tulajdoni igénye, jognyilatkozat pótlása iránti kérelme, továbbá a III. rendű alperesnek a telekingatlan kiürítése és birtokba adása iránti viszontkeresete

képezte (határozat 7. oldal 4. bekezdés). A Kúria tehát a Pp. 275. §-ának (2) bekezdése alapján – a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem korlátai között maradván – kizárólag ebben a szűk körben kötelezte új eljárásra az elsőfokú bíróságot. Mindebből az következik, hogy a megismételt eljárás nem érintette a korábbi elsőfokú eljárás során hozott ítéletnek az I. rendű alperesnek a perbeli ingatlan, és a telekingatlan birtokba bocsátása iránti, valamint a III. rendű alperesnek a perbeli ingatlan birtokba bocsátása iránti viszontkereseti kérelmét elutasító rendelkezését.

Mindebből az következik, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletében szükségtelenül rendelkezett az I. rendű alperes viszontkeresetének elutasításáról, tekintettel arra, hogy az a fentiek szerint már a korábban meghozott elsőfokú ítélettel, illetőleg az azt kiegészítő 4.P.23.565/2006/44. számú kiegészítő ítéletével elutasítására került (kiegészítő ítélet 2. oldal 1. bekezdés), és jogerőre is emelkedett, mert az alperesek csatlakozó fellebbezése ezt nem érint(h)ette. Minderre tekintettel természetesen az I. rendű alperes fellebbezése is alaptalan ezen ítéleti rendelkezés ellen.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a Kúria által megszabott szűk keretek között az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a szükséges és előírt bizonyítást lefolytatta, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte és ebből következően a tényállást helyesen állapította meg, azonban a felperest megillető tulajdoni hányad kiszámítása során téves jogi álláspontja folytán számítási hibát vétett, ezért a tulajdonjog kérdésében hozott újabb döntése részben megalapozatlan. A fellebbezések elbírálása során a másodfokú bíróság abból indult ki, hogy a Kúria határozata értelmében, tényként kellett elfogadni azt, hogy – mivel az élettársi kapcsolat fennállásának tényét az alperesek korábban nem tették vitássá (9. oldal 1. bekezdés) – a felperes tulajdonszerzése valamilyen arányban bizonyosan bekövetkezett (11. oldal 2. bekezdés). A felülvizsgálati végzés értelmében tény továbbá az, hogy a felperes és a néhai között az élettársi kapcsolatban a szerzési arány $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú volt, valamint az, hogy a felperes különvagyonnal nem járult hozzá az építkezéshez (13. oldal 2. bekezdés). Az sem lehetett vitás továbbá a Kúria döntése értelmében a megismételt eljárásban, hogy a III. rendű alperes rosszhiszemű szerző volt. (10. oldal 3. bekezdés).

Mindezekre tekintettel a felperes fellebbezésében alaptalanul sérelmezte a tulajdonjog megállapítására irányuló kereseti kérelmének elutasítását. A Pp. 123. §-ának rendelkezése ugyanis egyértelmű abban a tekintetben, hogy megállapításra irányuló kereseti kérelmet csak abban az esetben lehet előterjeszteni, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szembeni megóvása végett szükséges és a felperes teljesítést nem kérhet. A perbeli esetben azonban ezen törvényi feltételek fennállását a felperes által előterjesztett kereset önmagában cáfolja, hiszen abban a felperes a megállapítás iránti kérelmen túl, az alpereseknek a tulajdonjog bejegyzés tüzésére kötelezését is kérte, vagyis volt meghatározott magatartás tanúsítására kötelezés (teljesítés) iránti kérelme. Erre tekintettel a tulajdonszerzés tényének pusztá megállapítása az alperesek tüzésre kötelezésén és az ingatlanvilvántartásba való bejegyzés iránti megkeresésen túl szükségtelen a felperes jogainak megóvása érdekében.

A megismételt eljárásban, a kúriai határozatban előírtak szerint a felperes az alperesek által kötött adásvételi szerződésekkel kapcsolatos érvénytelenségre hivatkozott, így a tulajdonjog megszerzésének már ez sem képezte akadályát. A felperes tulajdonszerzésének alapját képező építkezések vonatkozásában az alperesek helytelenül hivatkoztak arra a fellebbezésükben, hogy a beruházás műszaki tartalmát kizárólag a felperes előadása támasztja alá. A megismételt eljárásban beszerzett műszaki szakértői vélemény alapján ugyanis egyértelmű, hogy a rendelkezésre álló műszaki dokumentációk (a vétel időpontjában az ingatlanon meglévő felépítmény fennmaradási engedélye, illetőleg a jelenleg létező épület tervdokumentációja) alapján, pusztán műszaki szakértői

eszközökkel is rekonstruálható volt a felperes és néhai élettársa által lebonyolított beruházás. A felperes előadását, és ezen műszaki adatokat egyértelműen megerősítette a megismételt eljárásban tanúként kihallgatott ... vallomása. Mindezzel szemben az alperesek pusztá tagadása nem volt elfogadható, hiszen nem tudtak logikus magyarázatot adni arra, hogy ha nem a felperes és a néhai valószínűsíthető meg az ingatlanon jelenleg látható felépítményt, akkor az hogyan került oda. Az elsőfokú bíróság tehát az e körben rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően mérlegelte és helytállóan állapította meg a megvalósult építkezés műszaki tartalmát.

Ennek alapján megalapozottan – és a felek közös kérelmére döntött – ... igazságügyi szakértő kirendeléséről. Az elkészült szakvéleményt a fellebbezésben a II., III. rendű alperesek már nem tehetik vitássá, hiszen a szakértő által 23/1. sorszám alatt beterjesztett szakvéleményt a 25. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben található nyilatkozatuk szerint elfogadták. A szakvélemény kiegészítését követően a 29. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben a bíróság a Pp. 141. §-ának (6) bekezdésére utalással felhívta a feleket, hogy 15 napon belül bizonyítási indítványukat terjesszék elő. Az alperesek részéről azonban a szakvéleménnyel kapcsolatban további indítvány nem érkezett. A másodfokú bíróság a szakvélemény, illetőleg annak kiegészítése alapján megállapította, hogy az valamennyi, a perben releváns kérdésre választ ad és a kiegészítéseket követően megalapozottnak tekinthető, így tehát azt az elsőfokú bíróság az alperesek hivatkozásával szemben alappal fogadta el ítéltetésének kiinduló pontjaként.

Megalapozottan döntött az elsőfokú bíróság az építkezésre fordított különvagyoni hozzájárulások meghatározása tekintetében is. A Kúria döntése alapján ugyanis tényként kellett azt elfogadni, hogy a felperes különvagyonnal nem járult hozzá az építkezéshez, azt pedig – a felperes fellebbezésben is kifejtett érvelésével szemben – helyes mérlegelés alapján állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a néhai az ingatlana értékesítésből befolyt és különvagyonát képező 5.000.000 forintból a telekvásárlást követően fennmaradt 3.800.000 forintot az építkezésre fordította. Teljesen életszerű ugyanis, hogy az egyéb jelentős jövedelemmel nem rendelkező, közös lakhatásuk biztosításán fáradozó felek, az ingatlan értékesítésből kevéssel az építkezés megkezdése előtt befolyó jelentős összegű készpénzt az építkezésre fordították. Ezen túlmenően a felperes a néhai különvagyonának általa állított egyéb célokra történő felhasználását semmivel nem bizonyította. Tényként kell tehát elfogadni, hogy a néhai különvagyoni hozzájárulása a telekvásárláson túl 3.800.000 forint volt.

Helytállóan hivatkoztak ugyanakkor a II. és III. rendű alperesek arra, hogy a szakvélemény adataiból kiindulva helytelen számítás alapján határozta meg az elsőfokú bíróság a felperest megillető tulajdoni hányad arányát. A tulajdoni hányad meghatározása során az elsőfokú bíróság akkor követte el a hibát, amikor a tulajdoni hányadokat a 8.005.000 forintos, szakértő által megállapított értéknövekedésből kiindulva határozta meg. A beruházás eredményeként bekövetkező értéknövekedés összege ugyanis nem (feltétlenül) azonos a beruházás bekerülési költségeivel, különösen, ha a beruházás és az értékelés időpontja között jelentősebb idő is eltelik. Nem helyes tehát a közös vagyoni hozzájárulás összegét az ismert különvagyoni hozzájárulás és az építkezés eredményeként bekövetkező értéknövekedés különbözeteként meghatározni.

A néhai különvagyoni hozzájárulása valóban 3.800.000 forint volt, azonban a felek által ezt meghaladóan az építkezésre fordított összegeket nem a szakértő által megállapított 8.005.000 forintos értéknövekedésből kiindulva, hanem a szakértő által meghatározott 90-es évek végi árszinten kalkulált, a 29/Sz/1. sorszám alatt található szakvéleményben írt 6.146.704 forintos ráfordításból kiindulva kellett volna meghatározni. Ehhez hozzá kell még számítani a perbeli ingatlan és a telekingatlan feltöltésére és a támfal építésre fordított összegekből a 29. sorszámú

jegyzőkönyv 4. oldalán a szakértő által tett nyilatkozat alapján jutó költségek összegét is. Ez – a két telekre fordított 708.075 forintos teljes költségből kiindulva – a perbeli ingatlanra a szakértő által meghatározott 46%-os arányt figyelembe véve, 325.714 forint. Tehát a teljes bekerülési költség az épületre fordított összeg és ez utóbbi összeg végösszegeként 6.472.418 forint volt.

Ebből az örökhagyó különvagyonra fedezett 3.800.00 forintot, a közös ráfordítás tehát a kettő különbözeteként csak 2.672.418 forint, szemben az elsőfokú bíróság által értéknövekedésből kiindulva kalkulált 4.205.000 forinttal. A Kúria által megállapított $\frac{1}{2}$ – $\frac{1}{2}$ arányú közreműködési arányra tekintettel, ez a felperes részéről 1.336.209 forint értékű hozzájárulás figyelembevételét teszi lehetővé. Ez a 6.472.418 forint bekerülési költség és az 1.200.000 forintos telekár összegeként adódó 7.672.418 forintos teljes értékhez viszonyítva (kerekítve) 17,42%-os ($1.336.209/7.672.418=0,1742$) felperesi hozzájárulást jelent, amely az 1742/10000-es törtszám egyszerűsítésével 871/5000-es felperesi tulajdoni hányadot eredményez a perbeli ingatlanban.

Mindebből az következik, hogy a felperesnek az elsőfokú ítéletben megállapított 22,84%-os tulajdoni hányad helyett $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonszerzésének megállapítására irányuló fellebbezési kérelme teljesen, az alpereseknek a tulajdoni igény teljes elutasítására vonatkozó fellebbezési kérelme pedig részben alaptalan volt. Minderre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét e tekintetben megváltoztatta és a felperes tulajdonszerzésének arányát a 871/5000-re leszállította, és ennek megfelelően módosította a földhivatali megkeresést tartalmazó rendelkezést, ezt meghaladóan pedig a felperes tulajdoni igényét elutasította..

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a jogalap nélküli gazdagodás tárgyában hozott elutasító döntésével egyetértett, annak indokaival azonban csak részben. Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a II. és III. rendű alperesek mindketten ellenérték fejében visszerthesen szereztek, a szerződéseket pedig feltűnő értékaránytalanság címén senki nem támadta meg a Ptk. 201. §-ának (2) bekezdése alapján, így tehát abból kell kiindulni, hogy a tulajdon átruházások során az ingatlan és az érte kifizetett vételár egymással értékarányosak voltak. Ebből azonban az következik, hogy a jogügylettel egyik fél sem gazdagodott a másik szerződő fél rovására. A Ptk. 361. §-ának (1) bekezdése szerint viszont a jogalap nélküli gazdagodás törvényi tényállásának fogalmi eleme a vagyoni előny (gazdagodás) jelentkezése. Ennek hiányában tehát a jogalap nélküli gazdagodás megállapítása a II és III. rendű alperesek vonatkozásában kizárt.

Az I. rendű alperessel kapcsolatos elsőfokú elutasító döntés indokait ugyanakkor a másodfokú bíróság nem osztotta, hiszen az I. rendű alperes a telekingatlan elidegenítésével az ingatlanon végzett beruházások folytán kétségtelenül bekövetkezett értékmelkedéstől (gazdagodástól) nem esett el, mert annak ellenértékét pénzben megkapta. A vele szemben előterjesztett igény azonban az alperesek helyes hivatkozásának megfelelően elévült, mert az igény megnyílt, azaz a gazdagodás bekövetkezése (felperes és néhai élettársa által elvégzett beruházások befejezése) óta a Ptk. 324. §-ának (1) bekezdése szerinti elévülési idő eltelt. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 252. §-ának (3) bekezdése értelmében az elsőfokú ítéletnek ezen rendelkezését az indokolás módosítása mellett helybenhagyta.

A felperes másodfokú tárgyaláson módosított fellebbezési kérelmében már csak a másodfokú döntés alapján módosuló pervesztesség, pernyertesség arányára tekintettel kérte az elsőfokú döntésnek a perköltségre vonatkozó rendelkezéseinek felülvizsgálatát. E körben a felperes fellebbezésében tévesen hivatkozott arra, hogy a pervesztesség, pernyertesség arányának meghatározásakor a leszállított kereseti kérelmének megfelelő pertárgyértékéből kellene kiindulni. Nincs ugyanis olyan

eljárásjogi rendelkezés, amely alapján a kereset leszállítása a fizetendő illeték, vagy a perköltség viselése szempontjából figyelembe vehető lenne. Ez esetben ugyanis a bírósági eljárások befejezésekor teljesen figyelmen kívül maradna az a tény, hogy az igényt érvényesítő fél valójában mekkora összegű igény érvényesítését helyezte kilátásba az eljárás egy korábbi szakaszában. A keresetnek a bizonyítás eredménye alapján – a várhatóan megítélésre kerülő összegre – való leszállításával a pervesztesség így mindig elkerülhető lenne. Tévesen kérte továbbá a felperes a Pp. 81. §-a (2) bekezdésének alkalmazását, mert a per nem kártérítésre vagy egyéb bírói mérlegeléstől függő szolgáltatásra irányult, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 78. §-ának és 81. §-ának (1) bekezdése alapján határozott a perköltségekről az alábbiak szerint.

Az elsőfokú bírósággal ellentétben az ítélet tábla a felperes keresetének pertárgy értéke tekintetében abból indult ki, hogy a módosított szakvélemény alapján az ingatlan forgalmi értéke 9.205.000 forint, a felperes maximális tulajdoni igénye pedig 71% volt. A kettő szorzataként a tulajdoni igény tekintetében tehát a maximális pertárgyértéket a Pp. 26. §-a alapján 6.535.550 forintban állapította meg. Ehhez kell hozzászámítani a felperes jogalap nélküli gazdagodás iránti igényének (szintén maximális) 4.000.000 forintos összegét, továbbá a jognyilatkozat pótlása és a tulajdonjog megállapítása iránti meg nem határozható pertárgyértékű további kereseti kérelmeket 350.000-350.000 forintos értékben. Ez mindösszesen a felperes keresete esetében az elsőfokú bíróság ítéletében meghatározottakkal szemben 11.235.550 forint pertárgyértéket jelent. A megismételt eljárásban már csak a III. rendű alperesnek volt el nem bírált viszontkeresete, melynek a pertárgyértékét szintén 350.000 forintban határozta meg a másodfokú bíróság, az elsőfokú bírósággal egyezően.

A felperes az ítélet tábla immár jogerős döntése alapján a perbeli ingatlan 17,42%-át szerezte meg, ez a 9.205.000 forintos teljes értékből kiindulva 1.603.511 forintos értéket képvisel, ennyi érték erejéig tekinthető a felperes a keresete tekintetében pernyertesnek. Ezt a 11.235.550 forintos teljes kereseti pertárgyértékhez arányosítva, 14,27%-os felperesi pernyertesség állapítható meg a kereseti kérelem tekintetében.

Így tehát a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, a fenti pertárgyérték alapján összesen 674.133 forintos kereseti illetékből a felperes annak arányos részét, azaz 577.922 forintot köteles megfizetni a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, és a költségmentességnek a bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendeletnek az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése szerint alkalmazandó 13. §-ának (2) bekezdése alapján, míg az alperesek egymásközt egyetemlegesen a fennmaradó 96.211 forintot.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett a korábbi másodfokú eljárásban felmerült fellebbezési illetékekről is, részben azonban tévesen. A másodfokú bíróság ennek során abból indult ki, hogy a Fővárosi Ítélet tábla megállapította, hogy a felperes fellebbezése vonatkozásában a tulajdoni igény 5.509.666, a jognyilatkozat pótlása iránti igény 600.000 forint, a kiürítésre kötelezés elleni fellebbezés pedig további 600.000 forint összeggel veendő figyelembe, mint az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése szerinti, fellebbezésben vitássá tett követelésrész. Az előbbi kettő, felperes kereseti kérelméhez köthető igény összege 6.109.666 forint, amelyre jutó – a felperes által le nem rótt – fellebbezési illeték 366.580 forint. Mivel az illeték ezen része a felperes keresetéhez kapcsolódik, így tehát annak viselésére is a felperes keresete tekintetében megállapítható pernyertesség, pervesztesség arányában kötelesek a felek. A 366.580 forintnak a felperes 14,27%-os pernyertességének megfelelő része 52.311 forint, ezt az alperesek egyetemlegesen kötelesek viselni a fent hivatkozott jogszabályok alapján. A fennmaradó 314.269 forintot a felperes viseli. Az ítélet tábla az elsőfokú ítéletben megállapított összeget ezen összegekre leszállította.

A felperesi fellebbezésnek az alperesek kiürítésre kötelezés iránti viszontkereseti kérelméhez köthető további 600.000 forintos része vonatkozásában a III. rendű alperes viszontkeresete szempontjából irányadó pernyertességi-pervesztességi arányok alapján kell rendelkezni. A III. rendű alperes teljes viszontkeresete elutasításra került, tehát egészében pervesztes lett. E tekintetben tehát eredményesnek tekinthető a felperes korábbi elsőfokú ítélet elleni fellebbezése, így az ehhez köthető 36.000 forint fellebbezési illetéket a III. rendű alperes köteles külön felhívásra az államnak megfizetni.

Tévesen kötelezte az elsőfokú bíróság az alpereseket további 43.200 forint csatlakozó fellebbezési illeték lerovására, ugyanis a Fővárosi Ítéltábla ítéletében meghatározott, csatlakozó fellebbezés szempontjából irányadó 2.157.000 forintos pertárgyértékből kiindulva, a csatlakozó fellebbezési illeték összege megegyezik az alperesek által lerótt 64.800 forinttal, tekintettel arra, hogy az Itv.-nek a csatlakozó fellebbezés előterjesztése idején hatályos 46. §-ának (1) és (4) bekezdése alapján a csatlakozó fellebbezési illeték a 6%-os mértékű fellebbezési illetéknek fele, azaz 3%-os volt. Az ennek megfelelő 64.710 forint csatlakozó fellebbezési illetéket az alperesek lerótták, további illeték lerovása ezért szükségtelen, az erre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést mellőzte a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság elmulasztott ugyanakkor rendelkezni a felülvizsgálati eljárásban a felperes által le nem rótt felülvizsgálati illetékről. Ennek összege a Kúria által meghatározott 8.175.000 forint felülvizsgálati eljárásban vitássá tett értékből, és a 10%-os mértékű felülvizsgálati illetékből kiindulva 817.500 forint. Ezt – mivel a felperes tulajdonjog megállapítása iránti kereseti kérelme vonatkozásában merült fel – szintén a felperes keresete tekintetében irányadó pernyertesség, pervesztességi arányban kötelesek viselni a felek. Így tehát 14,27%-át az alperesek fizetik meg egyetemlegesen külön felhívásra, ez 116.657 forint, míg a fennmaradó 700.843 forintot a felperes fizeti. Az elsőfokú ítéletből hiányzó rendelkezést az ítéltábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdés utolsó mondata alapján pótolta.

A megváltozott pernyertességi arányokra is tekintettel, mellőzte az alpereseket a felperes részére perköltség fizetésre kötelező elsőfokú rendelkezést, és ehelyett a megváltozott pervesztesség-pernyertesség arányokhoz igazodó rendelkezést hozott. A perköltség meghatározásakor figyelembe vette az elsőfokú eljárásban, a korábbi másodfokú eljárásban és a felülvizsgálati eljárásban felmerült ügyvédi munkadíjakat, az illetőleg illeték és szakértői költségeket, és abból indult ki, hogy a jogi képviselők ÁFA fizetésre kötelesek. A 11.235.550 forintos pertárgyértékből kiindulva az elsőfokú eljárásban a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerint 682.074 forint ügyvédi munkadíj merült fel, mint perköltség. Ebből az általa elvesztett pertárgyérték részhez kapcsolódó 584.742 forintot a felperes fizeti egyetemlegesen az alpereseknek, míg a megnyert kereseti pertárgyérték részhez kapcsolódó 97.332 forintot az alperesek kötelesek egyetemlegesen megfizetni számára. A felperes az elsőfokú eljárásban általa előlegezett, összesen 531.725 forint szakértői költség 14,27%-ának megtérítésére tarthat igényt az alperesektől egyetemlegesen, ez 75.877 forint. Köteles továbbá a III. rendű alperes az általa elvesztett viszontkereset 350.000 forintos pertárgyértékből kiindulva számított 22.225 forint ügyvédi munkadíjat is megfizetni a felperesnek.

Az ítéltábla előtti korábbi másodfokú eljárásban – az ellentétes irányú fellebbezésekre is figyelemmel – az egész pertárgyérték az ott meghatározott 6.109.666 forint és a 2.157.000 forint összegeként 8.266.666 forint. Az ez alapján számítható másodfokú perköltség összesen tehát 262.467 forint. Ennek 14,27%-át fizetik az alperesek egyetemlegesen a felperesnek, ez 37.454

forint, 225.013 forintot pedig a felperes fizeti az alpereseknek egyetemlegesen. A III. rendű alperes viszontkeresete kapcsán a 600.000 forintos meg nem határozható pertárgyértékből kiindulva, 19.050 forint ügyvédi munkadíj jár a felperesnek, mivel a viszontkereset tekintetében teljes egészében pernyertes lett.

A korábbi másodfokú eljárásban az alperesek csatlakozó fellebbezése a felperes kereseti kérelméhez kapcsolódott, így az azon lerótt 64.710 forint kerekítve 64.800 forint illetéket a felperes kereseti kérelme tekintetében irányadó pernyertességi-pervesztességi arányoknak megfelelően kell a feleknek viselniük, tehát arányos részét, azaz 14,27%-ot az alperesek viselik, a maradék 55.553 forintot pedig a felperes köteles az alpereseknek egyetemlegesen megfizetni.

A Kúria a felperes vonatkozásában 150.000, az alperesek esetében pedig 50-50.000 forintban állapította meg a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket. A bíróság ezeket a – felperes keresetéhez kapcsolódó – költségeket szintén a felperesi kereset tekintetében megállapítható pervesztesség-pernyertesség arányok alapján osztotta meg. A neki járó 150.000 forintnak csak a pernyertességének megfelelő 14,27%-át, azaz 21.405 forintot követelhet az alperesektől egyetemlegesen, meg kell ugyanakkor fizetnie az alpereseknek az összesen nekik járó 150.000 forintból 128.595 forintot.

Az egymással szemben álló ügyvédi munkadíj, szakértői díj és illeték költségekből egyenleget vonva számítható ki a fizetendő perköltség összege. A felperes köteles fizetni az alpereseknek egyetemlegesen a fenti sorrendet követve $584.742 + 225.013 + 55.553 + 128.595$, összesen 993.903 forintot, ebből azonban le kell vonni az alperesek által neki fizetendő $97.332 + 75.877 + 37.454 + 21.405$, összesen 232.068 forintot. Az egyenleg tehát 761.835 forint, melynek – mint összesített elsőfokú, a korábbi másodfokú eljárásban felmerült másodfokú, illetőleg felülvizsgálati perköltségnek – a megfizetésére a felperest kötelezte a másodfokú bíróság. Jár a felperes részére továbbá a III. rendű alperestől összesen 41.275 ($22.225 + 19.050$) forint ügyvédi munkadíjból álló perköltség.

A megismételt másodfokú eljárásban felmerült perköltségek vonatkozásában abból kellett kiindulni, hogy a felperes által fellebbezésében vitássá tett érték az elutasított megállapítás iránti kérelem esetében 600.000 forint, a tulajdoni igény vonatkozásában az első fokon megállapított 22,84%-os tulajdoni hányad és a felperes által a fellebbezésben megállapítani kért 50%-os tulajdoni hányad különbözeteként 27,16% tulajdoni igény és a 9.205.000 forintos forgalmi érték szorzataként 2.500.078 forint, a jogalap nélküli gazdagodás vonatkozásában pedig további 473.308 forint, e három részösszeg végösszegeként 3.843.386 forint. Tekintettel arra, hogy a Kúria a Pp. 275. §-ának (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem korlátaira tekintettel helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság korábbi ítéletét, ezért a megismételt első és másodfokú eljárás vonatkozásában nem lehetett alkalmazni az Itv. 51. §-ának (1) bekezdését, azaz a megismételt eljárások nem voltak illetékmentesnek tekinthetők. A felperes fellebbezése teljes egészében alaptalan volt, ezért a fellebbezésén le nem rótt 307.471 forint fellebbezési illetéket köteles külön felhívásra megfizetni az államnak. Az elvesztett fellebbezés után a felperes az alperesek részére egyetemlegesen 122.028 forint ügyvédi munkadíjat is köteles megfizetni a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja és (5) bekezdése alapján.

A II. és III. rendű alperesek fellebbezése tekintetében a pertárgyérték az általuk megjelölt 1.324.770 forinttal szemben, szintén a 9.205.00 forintos ingatlanértékből és az első fokon megállapított 22,84%-os tulajdoni hányadból, valamint a teljes elutasításra irányuló fellebbezési kérelemből kiindulva, 2.102.422 forintnak adódik. Az ez után lerovandó fellebbezési illeték 168.194 forint lett

volna, a II. és III. rendű alperesek csak 106.000 forint fellebbezési illetéket róttak le. A további 62.194 forint fellebbezési illeték lerovására tehát a bíróságnak leletezés terhével kellett őket felhívnia az Art. 113. § -ának (1) bekezdése alapján.

A II. és III. rendű alperesek fellebbezése az első fokon megállapított 22,84% és a másodfokon megállapított 17,42% tulajdoni hányad különbözete, és a 9.205.000 forintos ingatlanérték alapulvételével 498.911 forint tekintetében volt eredményes, 1.603.511 forint tekintetében pedig eredménytelen. Az eredményes fellebbezéshez kapcsolódó 498.911 forintnyi pertárgyértékrészre jutó 39.913 forint, általuk lerótt fellebbezési illeték megfizetését követelhetik, mint perköltséget a felperestől. Ezen túlmenően jár az alpereseknek ezután a pertárgyértékrész után 15.840 forint ügyvédi munkadíj. Ebből le kell vonni az általuk, az elvesztett pertárgyértékrész után fizetendő 50.911 forint ügyvédi munkadíjat, a kettő egyenlege alapján a felperes köteles fizetni számukra egyetemlegesen 4.842 forint másodfokú perköltséget.

Az I. rendű alperes fellebbezésében vitássá tett érték a tulajdoni hányadok vonatkozásában szintén 2.102.422 forint, továbbá a viszontkereset esetében 600.000 forint. Ez összesen 2.702.422 forint fellebbezésben vitássá tett értéket jelent. Az ehhez kapcsolódó, az I. rendű alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték 216.194 forint. Fellebbezésük a korábbiakban kifejtettek szerint szintén csak 498.911 forintig lett eredményes, eredménytelen volt viszont összesen 2.203.511 forint erejéig. Az eredményes fellebbezés után le nem rótt 39.913 forint illetéket a felperes, míg az eredménytelen fellebbezés után le nem rótt további 172.281 forint illetéket az I. rendű alperes fizeti külön felhívásra az államnak. A megnyert és elvesztett pertárgyérték után a fentiek szerint számított kapott, illetőleg fizetendő 15.840, illetőleg 69.961 forint ügyvédi munkadíj egyenlegeként az I. rendű alperes köteles fizetni a felperesnek 54.121 forint másodfokú perköltséget.

Az alperesek részben eredményes fellebbezése miatt a felperest terhelő, államnak fizetendő fenti 307.471 forint és az utóbbi 39.913 forint összegeként a felperes 347.384 forint le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére köteles külön felhívásra az államnak.

Az ítélet elleni fellebbezési jog a Pp. 233/A. §-a alapján kizárt, az ítéletnek az erről való tájékoztatást tartalmazó rendelkezése a Pp. 220. § (3) bekezdésén alapul.

Budapest, 2016. március 1.

. Lukács Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

. Örkényi László s.k.
előadó bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: